

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 771: Phát Tâm Đại Bi Lợi Ích Hết Thấy Chúng Sanh, Nhảm Nhở
Sạch Mọi Nỗi Khổ**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 065)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Muốn thành tựu phân thân khắp pháp giới, phổ độ hàm thức, hóa thân không thể lường, thì ắt phải phát tâm Đại bi lợi ích hết thấy chúng sanh, nhảm nhở sạch mọi nỗi khổ. Phát tâm như vậy, ắt chứng quả như vậy.】

Ở đây đưa ra một ví dụ, chỉ đưa ra một ví dụ này, để nói rõ “nhân hạnh” (hành động gieo nhân) giống nhau, nhưng “nhân tâm” (cái tâm gieo nhân) không giống nhau, thì quả báo sẽ khác biệt. Nếu chúng ta muốn thành tựu phân thân khắp pháp giới, gần như chẳng khác biệt gì với đức năng trên quả địa của Như Lai, hóa thân tận hư không khắp pháp giới, không phải là Đức Như Lai không thể làm được. Cho dù là Như Lai, đều đã thành Phật, đều viên mãn Bồ đề, trí tuệ đức năng hoàn toàn giống nhau, có một số vị Phật quả thật là phân thân tận hư không khắp pháp giới, nhưng có một số vị Phật chỉ phân thân ở một đại thiên thể giới, hai đại thiên thể giới, điều này chúng ta đã thấy trong kinh. Mười, trăm, ngàn đại thiên thể giới, đó chẳng phải là phân thân tận hư không khắp pháp giới. Tận hư không khắp pháp giới, Ngài có năng lực hay không? Có năng lực. Có năng lực tại sao lại không hiện cái tướng này? Vì trong lúc tu nhân đã không phát cái nguyện này, nên trên quả địa hiện ra tướng liền không giống nhau. Duy chỉ có A Di Đà Phật, nguyện của Ngài phát ra lúc tu nhân, chính là muốn độ tất cả các loài chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, do đó sau khi thành Phật, quả báo Ngài hiện ra vượt trội hơn chư Phật, chính là vượt trội ở chỗ này. Chúng ta thường nói, “Phật Phật đạo đồng”, vì sao ở đây lại không giống? Nhân hạnh giống nhau, nhưng nhân tâm không giống nhau. Những người vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, được bốn nguyện oai thần của A Di Đà Phật gia trì, cũng giống như A Di Đà Phật, hóa thân tận hư không

khắp pháp giới. Nguyên do là vì đâu? Đó chính là vì ‘nhân hạnh’ của chúng ta không giống, nhưng nhân tâm của chúng ta lại giống với A Di Đà Phật. Hạnh là không giống, chúng ta so với hết thầy chư Phật Bồ Tát thì kém xa lắm. Thế nhưng cái tâm đó của chúng ta cùng với tâm của A Di Đà Phật giống nhau, cho nên được Phật lực gia trì viên mãn, sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc liền có năng lực phân thân khắp pháp giới, trong đây ẩn chứa ý vị vô cùng tận, nghĩa lý vô cùng thâm sâu rộng lớn.

“Phổ độ hàm thức”, hàm thức là hết thầy chúng sanh, đặc biệt là chỉ chúng sanh trong lục đạo. “Thức” chính là do tám thức đang làm chủ, chưa thể chuyển thức thành trí. Trong hàm thức, bao gồm phạm phu lục đạo, Nhị thừa, Bồ Tát Quyền giáo, những người chưa phá vô minh, chưa chứng pháp thân đều là hàm thức, đi độ những người này. Đó chính là “Hóa thân không thể lường”. Hiện tại, chúng ta phải làm những gì? Chúng ta muốn có được thành tựu như vậy, có thành tựu giống như Phật Di Đà vậy, thì hiện tại phải phát một cái tâm, phải phát tâm lợi ích hết thầy chúng sanh. Tâm đã phát rồi thì nhất định phải có hành; nếu không có hành, thì cái tâm này của quý vị không phải là thật. Đã phát tâm thì phía sau nhất định phải làm được, phải làm cái hạnh lợi ích hết thầy chúng sanh. Lợi ích nào trước mắt là cần thiết nhất? Tại vùng đất tỉnh độ Singapore này, đời sống nhân dân rất sung túc, về vật chất thì không thiếu thốn, cái cần thiết là tinh thần, cái cần thiết là sự giác ngộ; giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ, đây là công đức lợi ích vô lượng vô biên. Phạm vi của phá mê khai ngộ rất rộng, phương pháp vô cùng vô tận, trong mỗi niệm của chúng ta, thời thời khắc khắc phải tùy duyên tùy sức mà làm, cái tâm này chúng ta phát ra là chân tâm, không phải vọng tâm. Mục đích là nhổ sạch mọi nỗi khổ, là vì điều này. Không giác ngộ thì khổ! Nỗi khổ của mê hoặc điên đảo, nỗi khổ của vọng tưởng phiền não, nỗi khổ do nẩy sinh sai lầm trong cuộc sống và công việc. Chúng ta phải làm sao để giúp chúng sanh khai trí tuệ? Đương nhiên phương pháp tốt nhất là khuyên người học Phật, dùng đủ mọi phương tiện thiện xảo để khuyên người học Phật. Thế nhưng quý vị muốn khuyên người học Phật, thì bản thân quý vị trước tiên phải học Phật; bản thân không học Phật mà khuyên người khác học Phật, người khác rất khó tiếp nhận. Thí dụ như phần trước chúng ta đã từng nói qua, bản thân quý vị phải hiếu thuận với cha mẹ, bản thân quý vị phải phụng sự sư trưởng, quý vị phải làm ra để cho người ta xem, sau đó quý vị khuyên người, người ta mới tin tưởng, người ta mới cảm động; bản thân mình làm không được, chỉ đơn thuần dùng lời nói để khuyên người thì không có tác

dụng, trước tiên bản thân phải làm được. Hiện nay chúng ta khuyên người học Phật, công việc này làm rất nhiều, nhưng hiệu quả không lớn. Nguyên nhân là gì? Bản thân chúng ta chưa làm được. Nếu bản thân chúng ta thật sự làm được, thì hiệu quả sẽ không thể nghĩ bàn!

Trước tiên phải bắt đầu từ chính mình, khuyên người nghe kinh, thì bản thân ta phải nghe kinh; bản thân ta không nghe, lại khuyên người ta nghe, [người ta ắt sẽ vặn lại rằng:] ‘tại sao chính anh lại không nghe?’. Thật chẳng có đạo lý nào như vậy cả! Đặc biệt là chỗ này nói về việc gánh vác sự nghiệp Như Lai (hà đảm Như Lai), nối tiếp huệ mạng của chư Phật; quý vị phải phát cái tâm như vậy, thế thì quý vị không thể không nghe kinh. Quý vị phát tâm tương lai muốn hoằng pháp lợi sanh, muốn giảng kinh thuyết pháp, nhưng khi các vị Pháp sư khác giảng kinh, quý vị lại không chịu đến nghe, thì tương lai quý vị giảng kinh cũng không có ai nghe quý vị; nhân duyên quả báo, quả báo không thể nghĩ bàn. Tất cả pháp thế xuất thế gian, đều không tách rời khỏi định luật nhân quả, điều này cần phải biết. Tôi hy vọng khi tôi giảng kinh, mọi người đều vô cùng nghiêm túc đến nghe, chân thật đạt được lợi ích của pháp, thì người khác giảng kinh tôi đến nghe cũng phải nghiêm túc, quả báo chính là như vậy.

Đặc biệt là trong Đại thừa pháp thường nói, không chỉ là Bồ tát, mà chư Phật Như Lai cũng “không khinh người sơ học”, đây là giáo nghĩa của kinh Hoa Nghiêm. Kinh Hoa Nghiêm là “một quả vị nhiếp thâu tất cả các quả vị”, Đẳng Giác Bồ Tát cũng không dám khinh mạn người sơ học. Người sơ học đến giảng kinh, ngài cũng cung kính mà đến nghe, cũng như lý như pháp không mất oai nghi. Sự việc này, quá khứ khi chúng tôi ở Đài Loan, Lý Bình lão thường hay tán thán cư sĩ Chu Bang Đạo, ngài ấy quả thật đã làm được việc “không khinh người sơ học”. Chu tiên sinh là giáo sư đại học, ông từng làm Giám đốc Sở Giáo dục, chủ trì giáo dục của một tỉnh, cả đời làm sự nghiệp giáo dục, tuổi già theo Lão sư Lý học Phật. Những bạn học chúng tôi lúc đó mới sơ học giảng kinh, trình độ ở trong đó hầu như một nửa là trình độ tiểu học. Chúng tôi ở trên bục giảng kinh, thầy Chu ở dưới nghe, không những nghe một cách cung kính, ông còn lấy sổ tay ra để cẩn thận ghi chép. Ông không phải làm bộ dạng cho chúng tôi xem, mỗi một buổi nghe kinh ông đều mang theo sổ ghi chép; cho nên Lý Bình lão đối với ông tán thán rất nhiều lần, ông là tấm gương tu học tốt nhất của chúng tôi. Phu nhân của ông cảm ứng Địa Tạng Bồ Tát hiện thân, là hóa thân của Địa Tạng Bồ Tát, có được một mối nhân duyên như vậy, có thể thấy đó không phải là chuyện đơn giản. Cho nên nhân và quả chúng ta nhất định phải

coi trọng. Thế gian hiện nay, mọi người đối với nhân quả đã lơ là, cho rằng đây là mê tín, họ không biết đây là sự thật. Phật trong kinh Đại Thừa thường hay nói đến, chân tướng của vũ trụ nhân sanh, cũng chính là mười pháp giới y chánh trang nghiêm, chân tướng của nó chính là tướng tương tục của nghiệp nhân quả báo. Vì duyên có này, nên Phật ở chỗ này dạy chúng ta sanh tâm, phải sanh tâm thiện, phải sanh cái tâm lợi ích hết thảy chúng sanh, không thể sanh cái tâm tự tư tự lợi. Sanh cái tâm tự tư tự lợi, phải biết đó gọi là tâm luân hồi; đem bản thân xả bỏ đi, lợi ích hết thảy chúng sanh, đây là tâm Bồ Tát. Một cái là tâm luân hồi, một cái là tâm Bồ Tát, trong một niệm, chỉ xem quý vị chuyển đổi ra sao. Niệm niệm vì hết thảy chúng sanh, đây là tâm đại bi. Phát tâm như vậy, ắt chứng quả như vậy. Nhân quả tơ hào không sai lệch, phát cái tâm như thế nào, phía sau nhất định gặt hái được quả báo như thế đó.